

A Kúria a ... Szakszervezet (ügyintéző: ... jogtanácsos) által képviselt felperesnek - a ... kiemelt főelőadó által képviselt Rendőr-főkapitányság alperes ellen szolgálati időbe történő beszámítás iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 45.M.3248/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.638.011/2012/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.638.011/2012/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint az alperes a felperest a 301-59/257. számú állományparancsával 2004. március 23-ai hatállyal a szolgálati beosztásából felfüggesztette. A felfüggesztést a 301-59/38/2007. számú parancs 2006. november 15-ei hatállyal azért szüntette meg, mert a Fővárosi Bíróság 55.Mf.632.129/2006/3. számú jogerős ítélete hatályon kívül helyezte a felperessel szemben kiszabott lefokozás fegyelmi fenytítést és azt a rendfokozati várakozási idő 2 évvel történő meghosszabbítására mérsékelte. A jogerős ítéletet a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.245/2007/3. számú ítéletével hatályában fenntartotta.

Az alperes a 305-59/2/2008. számú paranccsal a felperes szolgálati idejét a felfüggesztés idejének beszámításával állapította meg, kezdő időpontként 1992. október 12. napját jelölte meg. A 301-59/30/2009. számú parancs azonban a szolgálati idő kezdetének időpontjaként 1995. augusztus 18. napját határozta meg és ezt a szolgálati időt vették figyelembe a később keletkezett parancsok is.

A felperes a 2010. december 17-én előterjesztett szolgálati panaszának elutasítását követően keresetet nyújtott be a munkaügyi bíróságon, amelyben kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a szolgálati beosztásból való felfüggesztés időtartamának, azaz 2004. március 23-tól 2006. november 14. napjáig terjedő időszak

szolgálati időbe - a felmentési idő, végkielégítés, pótszabadság mértéke, jubileumi jutalom, nyugdíjjogosultság és leszerelési segély szempontjából - történő beszámítására. Másodlagosan nem vagyoni kártérítés jogcímén 750.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Elsődleges keresete jogalapját a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 326. § (1) bekezdésére, a másodlagos kereseti kérelmét a Hszt. 162. § (1) bekezdésére alapította.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a Hszt. 330. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással a kereset elutasítását kérte.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 45.M.3248/2011/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a Hszt. 330. § (1) bekezdése alapján - mivel a Hszt. 330. § (2) bekezdésében foglalt feltételek nem álltak fenn - a szolgálati beosztásból való felfüggesztés időtartamát a szolgálati idő számításánál nem lehetett figyelembe venni.

A munkaügyi bíróság ugyancsak alaptalannak találta a felperesnek a Hszt. 195. § (2) bekezdésére [helyesen 197. § (2) bekezdés] történő hivatkozását is, mert az a szolgálati viszony jogellenes megszüntetése vonatkozásában tartalmaz rendelkezést. A felperes a terhére rótt magatartást elkövette, ezért a szolgálati viszonyból történő felfüggesztése jogszerű volt, azt a felperes keresettel nem támadta meg. Mivel a jogviszonya nem került megszüntetésre, így az általa hivatkozott jogszabály alkalmazása fogalmilag kizárt.

Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítés iránti követelését arra figyelemmel találta megalapozatlannak, hogy az alperesnek a felfüggesztés időtartamát figyelmen kívül hagyó szolgálati idő számítása nem volt jogellenes magatartásnak tekinthető, ezért a kártérítés jogi alapja nem állt fenn.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék az 55.Mf.638.011/2012/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján helybenhagyta. A felperes fellebbezése kapcsán utalt arra, hogy a felperes kizárólag az elsőfokú eljárás során már előadott és a munkaügyi bíróság által értékelési körbe vont jogi érvelését ismételte meg.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatását” és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Álláspontja szerint a bíróságok által megállapított tényállás iratellenes és helytelenül megszorítóan értelmezi a Hszt. 197. §-át a Hszt. 330. §-ával összefüggésben, továbbá jogsértő, hogy nem alkalmazták a fegyveres szerv kárfelelősségére nézve a Hszt. 162. §-át. Kifejtette, hogy a Hszt. 197. §-a teljes

reparációt ír elő, amely így nemcsak az illetmény és egyéb járandóságok megtérítésére, hanem mindenfajta jogsérelem megszüntetésére vonatkozik és olyan helyzet kialakítását teszi kötelezővé, mintha a szolgálati viszony folyamatosan fennállt volna. A Hszt. 197. § (2) bekezdése azért fogalmaz általános jelleggel, hogy mindent felölelő legyen az eredeti állapot visszaállítása. További érvelése szerint megalapozatlanul hivatkoztak a bíróságok a Hszt. 330. § (1) és (2) bekezdésére is, mert ha annak jogértelmezését helyesnek fogadjuk el, akkor a fegyelmi eljárás alapján a beosztásból felfüggesztés esetén még abban az esetben sem lenne beszámítható a felfüggesztés ideje a szolgálati időbe, ha a fegyelmi eljárás, vagy annak peres jogorvoslata során egyáltalán nem állapítják meg a hivatásos állomány tagjának felelősségét a fegyelmi vétség elkövetésében. Az ítéletek indokolása helytelenül állapítja meg, hogy a Hszt. 197. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásának feltétele, hogy az érintett a terhére rótt fegyelmi büntetést nem követte el, mert ezen jogszabályi rendelkezés kizárólag jogellenes jogviszony megszüntetés esetében irányadó. Megalapozatlanul hivatkoztak a bíróságok arra is, hogy a felperes nem támadta meg a beosztásból való felfüggesztését, mert a Hszt. 132. § (5) bekezdése szerint a szolgálati viszony megszüntetése, vagy lefokozása fenytés kiszabása esetén a hivatásos állományút fel kell függeszteni a szolgálati viszonyából, vagyis ez egy olyan kötelező jogkövetkezmény, amely ellen nincs helye önálló jogorvoslatnak.

A felperes a másodlagos kereseti kérelemként előterjesztett kártérítési igénye vonatkozásában előadta, hogy a lefokozás fenytésről szóló alperesi határozat nem vitásan jogellenes volt, mert azt a bíróság jogerős ítéletével hatályon kívül helyezte. Ebből következően a nem vagyoni kártérítés megfizetése azért indokolt, mert a szolgálati idejébe való beszámítás elmaradása miatt hátrányt szenved.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes a szolgálati panaszában és a munkaügyi bíróságon előterjesztett keresetében a szolgálati idő beszámítására vonatkozó igényét a Hszt. 326.§ -ára alapította, a per tárgyát a felfüggesztés időtartamának szolgálati időbe történő beszámítása képezte. Az eljáró bíróságok ezért törvénysértés nélkül utasították el a felperes keresetét a Hszt. 330.§ (1) bekezdésének alkalmazásával.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Hszt. 123.§ (3) bekezdése alapján a lefokozás fenytés jogkövetkezménye a

szolgálati viszony megszüntetése is, amelynek kiszabása esetén a hivatásos állományút a határozathozataltól az eljárás jogerős befejezéséig fel kell függeszteni.

A Hszt. 12. § (1) bekezdése szerint a szolgálati viszonnal kapcsolatos igény - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - három év alatt évül el. A (2) bekezdés szerint az igény elévülése az igény érvényesítésének esedékessé válásától kezdődik. Az igény elévülését hivatalból kell figyelembe venni.

A felperes lefokozás fenytésének kiszabására és az evvel együtt járó szolgálati viszonya megszüntetésére 2004. március hónapban került sor, a Hszt. 197.§ -ára alapított igénye tehát ekkor vált esedékessé. Amennyiben 2009. február 24. napjáig - vagyis addig az időpontig, amíg a szolgálati idejének eltérő számítását a munkáltató nem közölte -az elévülés a Hszt. 12. § (3) bekezdése alapján nyugodott, a felperesnek a 301-59/30/2009. számú személyi állományparancs kézhezvételét követően még 6 hónapja volt igénye érvényesítésére, amely idő a 2010. december 17-én kelt szolgálati panasz előterjesztésekor már eltelt.

A fentiekből következően a felperesnek a Hszt. 197. §-ára alapított, a jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggő valamennyi - a nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti - igénye az igényérvényesítés időpontjában elévült, amelyet a bíróságoknak hivatalból kellett volna figyelembe vennie.

Minthogy a felperes személyiségi jogát sértő munkáltatói magatartásra a perben nem hivatkozott, ezért a Hszt. 162. §-ára alapított nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló másodlagos keresete is alaptalan.

A fenti indokolásbeli módosítással a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. február 26.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné Dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Sipőczné Dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

kúriai tisztviselő